

НОВА МАКЕДОНИЈА, СКОПЈЕ, 24. IV. 1987, ИЛИЈ 9, 10.

СРЕДБИ НА ИЗЛОЖБА

ГРАДОВИТЕ КАКО ПРИРОДА

● ОД СИНОЌА ВО УМЕТНИЧКАТА ГАЛЕРИЈА Е ОТВОРЕНА ИЗЛОЖБА НА СЛИКАРОТ ИЛИЈА ПЕНУШЛИСКИ

Синоќа во Уметничката галерија во Скопје беше отворена третата самостојна изложба на сликарот Илија Пенушлиски. Уште на својата претходна изложба тој го најави своето интересирање за човековите архитектонски и градителски интервенции — градовите со кои, еве, на оваа изложба се соочуваме како со нови, изненадувачки и непознати глетки, иако во еден таков град како од неговите слики живееме. Разговорот со Пенушлиски го започнавме со прашањето:

● Само до пред неколку години ве познаваме како сликар на природата. Како дојде до префрлање на тежиштето на интересирањето од едната на другата тема?

— И покрај точноста на констатацијата дека до пред 3—4 години сликав природа и предели, ќе потсетам дека во тие пејзажи имаше и урбани елементи-одговори Пенушлиски, додавајќи: — Уште во моите први предели имаше архитектура, макар права линија како знак на човековата интервенција во природата. Јас никогаш не сликав само дрвја или ливади. Ако може, пак, да се зборува за префрлање на тежиштето на интересирањето од природата кон урбаната средина, тогаш тоа е само во количината на урбаните сле-

менти и се она друго што треба да претставува простор во кој тие се наоѓаат. Има тука една друга важна работа: темата за сликарите е најчесто претекст или пак извесно оправдување за да можат во сликата да ги сместат сопствените апстрактни интереси. Секој сликар во себе но си одредени чувства за мерка при распоредот на ликовните елементи — знаци што му се само нему својствени. Секој има сопствено чувство за конструкција, боја, количество на прави и криви линии. Така, ако сликаш град, имаш оправдување долу да ги сместиш темните партии коишто стојат во судир со оној простор во кои се сместени со лесните простори што се небо. Сакам да кажам: изборот на просторот во кој се случува драмата на сликата е она што го објаснува ставот на сликарот.

● Публиката на свој начин ќе ги доживува градовите од вапците платна. Но, како вие нив ги гледате?

— Градовите се денес дел од природата. Како шуми се. За мене градот е единствениот простор во кој можам да постојам, зашто, на крајот од краиштата јас сум урбан човек. Тука се чувствувам присутно отколку во полјана. На чист воздух можам да се онесвестам. Градот е мојата природна средина.

Илија Пенушлиски

— Во градот има и кањони, само што тие се од челик и бетон. Како што каубојот е најдостоинствен на својот коњ и во преријата, а во градските салуни, закони и со жените не може да се снајде, во мојот случај е обратно. Јас не се снаоѓам во природата.

● Речиси без исклучок на овие слики од изложбата доминира ултрамаринот. Дали нешто одредено сугерирате со таа боја?

— Не знам, но претпоставувам дека има врска со намалувањето на количеството на оптимизмот што секој сликар со годините ја чувствува. Тоа никако не значи дека сум песимист. Најчесто сликарската палета со годините се осветлува, а моите слики, напротив, стануваат сè потемни. И тоа има врска со исходштето кое сликарството како став го нуди. Градот, сепак, не е простор што ги нуди крајните решенија за општа надеж. Можеби човекот еден ден ќе научи и него да го чува како што почна да ја чува природата.

С. Гуровска